

[Bernhard Baunsgaard.]

havde lønkonto, ville det være muligt at komme uden om den bundne opsparing ved at tage lån i deres pengeinstitutter i kraft af deres lønkonto, og det, der kunne opnås for deres vedkommende, var så, at de skulle af med netto ca. 1½ pct. om året af det beløb, de skulle spare op. Derfor tror jeg, at mit skøn over, at det svarer til yderligere besparelser på 200 mill. kr., nok skal holde.

Jeg må rette finansministeren på ét punkt til. Jeg har ikke talt om, at den bundne opsparing ville få en enorm betydning, hvis vi inddrog investeringsforeningerne i dette foretagende. Det, jeg har sagt, er, at det ville have en gavnlig virkning at gøre opsparere opmærksom på, at dette at anbringe pengene i erhvervslivet var en fuldgyldig investeringsmåde, og at gøre dem opmærksom på, at investeringsforeningerne er den eneste opsparingsform, vi har haft i lange tider under inflationen, hvor det er lykkedes at bevare kapitalen urørt. Det var den betydning, jeg mener det vil have, og som jeg synes er så væsentlig, at jeg og min gruppe vil stemme for det ændringsforslag, der går ud på at muliggøre opsparing i investeringsforeninger.

Finansministeren taler derefter om, at det er jo smukt af de partier, der taler om at redde landets økonomi, men det er ikke smukt, når de så ikke er parat til at tage et medansvar, når det gælder. Jeg er fuldstændig enig med finansministeren i denne betragtning, men alle — bortset måske fra finansministeren — må dog være klar over, at det drejer sig ikke om en bunden opsparing for at få orden i Danmarks økonomi. Hvis finansministeren havde ret i, at det, som regeringen har lagt op til, nemlig tilskuddet til erhvervslivet på 1,9 mia kr. og en bunden opsparing på 1.050 mill. kr., kunne redde landets økonomi, så ville det have vist sig i den økonomiske oversigt, som vi netop har modtaget. Men forventningerne til 1974 er i denne nøjagtig, som de var, før forliget blev indgået. Altså kan det ikke være dette, det drejer sig om.

Jeg vil gerne være med til at understrege, at partier skal være parat til ikke alene at snakke smukt om landets økonomi, men også at tage et medansvar, og de skal være parat til at føre den politik, der er nødvendig. Men hvad er det så, der er nødvendigt i

denne situation? Nødvendigt i denne situation er besparelser, hr. finansminister. Men hvem er det, der til trods for et flertal i folketinget har bundet sig til anden side og ikke vil være med til at gennemføre besparelser? Det er venstre. Venstre har givet socialdemokratiet det løfte, at man ikke i dette finansår gennemfører yderligere besparelser. Det har man gjort på baggrund af, at man møder op i folketinget og siger, det er nødvendigt at spare 3 mia kr. Uden at få det afvist af folketinget indgår man et forlig, der binder venstre og regeringen til ikke at gennemføre besparelser af størrelsesordenen 3 mia kr., hvilket et flertal ellers var parat til, hvis venstre ville støtte.

Jeg er enig med hr. Per Hækkerup i, at hvis forslag er gode, samler de et flertal i folketinget — det var hr. Per Hækkerups svar til hr. Glistrup. Der var bare én tilføjelse, som hr. Per Hækkerup skulle have gjort, nemlig: hvis der ikke, før forslaget fremsættes, er truffet aftaler til anden side, sådan som socialdemokratiet og venstre har gjort med hensyn til ikke at gennemføre flere besparelser i dette finansår.

Schlüter (KF):

Jeg vil altid så gerne tage ved lære, og derfor lyttede jeg også meget opmærksomt til de moraliserende betragtninger, hr. Melchior rettede til mig. Jeg er altså ked af, at jeg kommer til det resultat, at hr. Melchiors indlæg ikke gør indtryk på mig. Det hænger sammen med, at det er min bestemte erindring, at de fire partier, som nu gennemfører en tvangsopsparing — der ikke er en skat, men som virker til dels på samme måde — ikke talte om en sådan forud for folketingsvalget i december. Derimod mindes jeg, at mange partier talte om, at nu trængte vi til at få lettet skattetrykket, og nu var det på sin plads, at vi arbejdede os væk fra den for skræppe progression. Den bundne opsparing kommer jo til at virke som en forstærkelse af progressionen, og derfor mener jeg, at det var på sin plads, at jeg brugte så kraftigt et udtryk, som jeg gjorde, om den lovgivning, som nu gennemføres, i relation til, hvad der blev sagt før valget, og til det budskab, som lå i vælgertilkendegivelsen.

Jeg har kun en enkelt bemærkning til finansministeren. Finansministeren sagde nog-